

1 ÚVOD

Vzhledem k občasným situacím v současné době při umisťování osob do domů s pečovatelskou službou si stále častěji kladu otázku, jak dále – jsou DPS opravdu přežitky nebo mají i nadále budoucnost? A pokud budoucnost, tak v jaké podobě?

Mám možnost vidět problematiku ze dvou stran – jednak ze strany poskytovatele, jednak ze strany pronajímatele. To znamená, že v těchto domech nejenom zajišťujeme péči uživatelům, ale zajišťujeme rovněž správu těchto budov a pronájem samotných bytů zvláštního určení.

Pro osvětlení situace mi dovoluji uvést některá statistická čísla - Město Dvůr Králové nad Labem má cca 16 000 obyvatel. Podle sociodemografické analýzy mělo město v roce 2007 22% lidí nad 60 let (3 500 ob.), v roce 2011 25% (4 000 ob.). Z toho osob nad 80 let je 3,5% (560 osob). Ve srovnání s výsledky statistik z minulých let je patrné, že pomalu, ale jistě přibývá osob v seniorském věku, což odpovídá celostátním i celoevropským trendům ve vývoji složení obyvatelstva. Sociodemografické analýzy jsou jedním z východisek při plánování sociálních služeb v našem městě a úvahách o využití domů s pečovatelskou službou. Naše pečovatelská služba zajišťuje péči cca 200 uživatelům. Z toho 40% všech našich uživatelů žije právě v domech s pečovatelskou službou.

2 DPS A DOMOV – PENZION PRO DŮCHODCE

Nejprve pár slov k DPS samotným... Město Dvůr Králové nad Labem zřídilo a v současné době provozuje, prostřednictvím naší organizace, 2 domy s pečovatelskou službou.

Jeden z nich je poměrně nový, byl zkolaudován v roce 2003, má 40 bytů, z toho je 8 bezbariérových.

Druhý je z 80. let panelového typu, celkem 45 bytů. Byl původně Domovem – Pensionem pro důchodce, který se v roce 2006 transformoval v DPS. Přerod Domova – Pensionu pro důchodce však nebyl jednoduchý. Problém byl, že jsme o výhodnosti transformace přesvědčovali nejenom obyvatele, ale i zaměstnance. Nakonec i z tohoto Domova se v roce 2006 stal Dům s pečovatelskou službou. Dnes mi obyvatelé dávají zapravdu, vnímají velmi pozitivně autonomii, které se jim změnou statutu budovy a jejich bydlení dostalo. Mnozí z nich ocenili tuto výhodu ve chvíli, kdy se jejich zdravotní stav zhoršil natolik, že vyžadovaly převážnou podporu druhé osoby při svých každodenních činnostech.

V tomto domě se nachází rovněž **středisko osobní hygieny**, které v roce 2009 město zcela zrekonstruovalo.

Původně jsme provozovali ještě jeden dům s pečovatelskou službou. Tento dům byl od roku 2003 prázdný (nájemníci se přestěhovali do nově postaveného domu s pečovatelskou službou) a čekal na rekonstrukci. Předpokládali jsme, že nebude problém ho obsadit, respektive že potřebnost ze strany občanů našeho města je natolik velká, že bude nutností tuto budovu skutečně zrekonstruovat a opět otevřít jako DPS. K těmto domněnkám nás vedl stoupající počet uchazečů o umístění v DPS a jejich zájem o toto bydlení. Jedna věc je však počet

žádostí, druhá věc skutečný zájem občanů ve chvíli, kdy je jim byt nabídnut. Svou významnou roli zde v současné době hraje i fakt, že tím, jak se rozvíjí naše terénní práce, tak případní žadatelé ztrácejí motivaci k opuštění svého domova a nastěhování se do DPS, neboť dnes vědí, že nemusí své domovy opouštět kvůli péči...

Po zkušenostech, které již nějaký čas trvají, se Město rozhodlo využít tuto třetí budovu jiným způsobem, ale ponechat ji rovněž pro osoby v nepříznivé sociální situaci, ale z jiné cílové skupiny než patří do pečovatelské služby, a rozhodlo se zde vybudovat azylový dům. Jsme tedy vedle pečovatelské služby poskytovatelem sociální služby azylový dům.

3 KRITÉRIA PRO PŘIJETÍ

Vraťme se však ke stávajícím domům s pečovatelskou službou...

DPS slouží občanům města a spádových obcí. Kapacita obou domů je 85 bytů. Je neustále naplněná. Kritéria pro přijetí osob do domů s pečovatelskou službou jsou jednoduchá. Od roku 2004 neřešíme pořadí, ale skutečnou potřebnost osob žádajících umístění do DPS. Celý proces funguje tak, že si člověk podá žádost o umístění na městský úřad, na odbor školství, kultury a sociálních věcí. V případě uvolnění bytu v DPS se sejde sociální komise a navrhne toho nejpotřebnějšího + jednoho až dva náhradníky. Návrh předloží sociální komise k posouzení a ke schválení radě města. V případě souhlasného stanoviska přebírám již schváleného žadatele osobně a uzavírám s ním nájemní smlouvu.

Chtěla bych se ještě na chvíli zastavit u potřebnosti. Potřebnost zjišťujeme nejenom ze žádosti samotné, ale mnohem důležitější je osobní kontakt se žadatelem, kdy je postupně navštěvují dva členové sociální komise, **dnes již terénní sociální pracovníci**, které rozhovorem se žadatelem zjišťují skutečnou potřebnost a motivaci. Jsou zejména tři důvody, které rozhodují o umístění:

1. **Nutnost poskytování potřebné péče** – nelze však předjímat, co se stane ve chvíli, kdy se žadatel do DPS přestěhuje a změní se jeho životní podmínky. Pro nás je při rozhodování důležité, že ke svému důstojnému a kvalitnímu životu v přirozeném prostředí potřebuje pomoc druhé osoby.
2. **Nevhodné bytové podmínky** –
 - a) například žadatel bydlí ve **třetím patře bez výtahu** a pro své pohybové potíže se prakticky stává vězněm svého bytu, neboť není schopen chůze po schodech. Aby zde mohl důstojně žít, potřebuje ve zvýšené míře pomoc druhé osoby, bez které by mu hrozilo sociální vyloučení. Tím, že se dostane do vyhovujících bytových prostor, lze snížit podporu a člověk se tak stává samostatnějším a aktivnějším.
 - b) Dalším případem je například nutnost využívat pečovatelskou službu při zajištění **donášky topiva do bytu**, neboť tento fyzicky náročný úkon uživatel již nezvládá. Tím, že mu nabídneme umístění v DPS, dochází rovněž ke zkvalitnění jeho života.
 - c) Všichni známe **byty bez koupelen a sociálního zařízení**
3. **Osamělost žadatele**, která má vliv na jeho psychický stav a všichni víme, že špatný psychický stav se časem projeví na tělesné schránce. Tím, že mu umožníme přestěhovat se do DPS, mu zvýšíme kvalitu jeho života. Třebaže i v DPS bydlí ve svém bytě sám, je

přesto obklopen lidmi podobného věku a podobných potřeb a snáze se dovolá pomoci. S osamělostí žadatele bývá často spojený strach z toho, kdyby se jim něco stalo, že je nikdo nenajde a zůstanou bez pomoci.

4. Obrací se na nás i senioři, kteří bydlí například v **nadměrných bytech**, které již nejsou schopni obhospodařovat, nebo uplatit nájem. Pravdou zůstává, že malometrážních nájemních bytů za rozumnou cenu je zřejmě všude nedostatek. Pokud není zrovna nikdo potřebnější, lze zvažovat umístění i takového žadatele. Je to však hledisko poslední a pouze zástupné, neboť řešíme problém, který by si měl umět žadatel vyřešit sám.
5. Obecně lze říci, že v současné době je nejpádnejším důvodem pro umístění **kombinace prvních dvou kritérií**, a to **nutnost zajištění péče v kombinaci se špatnými bytovými podmínkami**.

4 DŮVODY, PRO KTERÉ OBČANÉ ŽÁDAJÍ O UMÍSTĚNÍ

1. **Žádost podávají výhledově – mají obavy z budoucnosti** – mnozí z nich totiž mají za to, že péči poskytujeme pouze v těchto domech. Hrají zde roli i stereotypy, které jsou velmi zažitě – největším je víra v pořadí, díky kterému se na umístění čeká spoustu let. Pokud se žadateli řádně vysvětlí způsob, dle kterého umístíme do DPS, mnozí si to rozmyslí a žádost si podávají ve chvíli, kdy skutečnou pomoc potřebují. V tu dobu již často bývají uživateli sociálních služeb.
2. **Nevhodné bydlení** – nevyjdou schody, neunesou uhlák, vysoké stropy – nevytopí byt, absence koupelny, sociální zařízení mimo byt, ale také bydliště na venkově či odlehlých částí města, kde je špatná dostupnost služeb.
3. **Chtějí dát byt či domek svým blízkým** – žadatelé se tím často ani netají, mají za to, že je to naprosto legitimní a že stát má vesměs povinnost se o ně postarat. V tom horším případě to postaví přímo tak, že byt či dům nechali napsat na své děti či jiné příbuzné a přijdou žádat o byt, protože už pro ně doma není místo a vlastně oni nemají kde bydlet.
4. **Nadměrný byt**, který již nepotřebují, či nejsou schopni se již o něj starat, nebo je nájem nad jejich možnosti
5. **Osamělost**
6. **Bydlení s rodinou, které nechtějí být na obtíž**
7. **Špatné rodinné vztahy**
8. **Absence jakéhokoliv bydlení** – bez pomoci z nich budou bezdomovci (dva lidé se poznají ve vyšším věku, začnou spolu žít, ale neurovnají své závazky, nevyřeší bydlení. Najednou jeden z nich zemře a druhého vyhodí například děti, které byt získali v dědickém řízení). Mnohdy je velmi zarážející, jak senioři vůbec nemyslí na zadní kolečka. Jsou přesvědčeni, že by jim přece někdo něco takového nemohl udělat. Poté jsou velice zklamaní, padají do depresí, když se na vlastní oči a kůži přesvědčí, že neexistuje vlastně jediná jistota, na kterou byli zvyklí. V tuto chvíli potřebují podat naši pomocnou ruku, byť se často zlobíme, že se do situace dostali vlastní vinou a naivním přístupem. Nicméně jejich možnosti jsou skutečně omezené a je třeba jim pomoci.
9. **V současné době je celkem 139 žádostí**, z toho pouze 6 osob má zájem o okamžité umístění. Z těchto šesti osob jsou 3 osoby, které řeší špatné nebo neexistující bytové podmínky, ale péči žádnou nepotřebují. Největší část žadatelů si podává žádost pouze

výhledově – z důvodu jistoty pro budoucnost. Ročně uzavřeme v průměru 9 nových smluv. Toto jsou údaje, které nás vedou k zamyšlení, jak dále v DPS...

5 DPS Z POHLEDU POSKYTOVATELE

	2007	2008	2009	2010	2011
Počet nájemníků	91	89	92	92	92
Počet uživatelů	82	76	73	76	76
% uživatelů z obyvatel DPS	90	85	79	83	83
% uživatelů z celkového počtu už. v organizaci	37	40	39	39	42

V roce 2007 tvořili uživatelé 90% všech nájemníků. Postupně toto číslo se snižuje s tím, jak se důsledněji zjišťuje potřebnost a péče se zavádí pouze tam, kde je k tomu důvod.

Do roku 2006 byli všichni obyvatelé uživateli, a to z důvodu, kteří mnozí znáte – protože město tehdy spravovalo domy a byty, ale my měli povinnost, nebo se tak od nás očekávalo, abychom uklízeli společné prostory a tyto prostory uklízela pečovatelka, účtovali jsme obyvatelům - uživatelům úklid společných prostor jako úkon pečovatelské služby. Tento způsob byl velmi nešťastný. Abychom naplnili literu zákona, museli jsme sledovat, kdy jsou obyvatelé mimo domov, například v nemocnici, u dětí, na dovolené atd., abychom jim mohli účtovat pouze skutečně odebranou službu. A rozhodně zde nebyla řešená potřebnost uživatelů. Mnohdy to byl jediný úkon, který se obyvatelům – uživatelům poskytoval. Od roku 2006 máme budovy ve správě a úklid zajišťuje skutečně uklízečka a obyvatelé si tuto službu hradí jako službu spojenou s bydlením – ale o pohledu na DPS z pozice pronajímatele budu hovořit dále.

Pokud se vrátíme k současnosti a péči...:

1. Zajišťujeme péči zcela identickou s péčí v domácnosti mimo DPS. Jestliže péči umíme zajišťovat zcela stejně v terénu a v DPS, není nezbytné kvůli péči opouštět své domovy a jít bydlet do domu s pečovatelskou službou.
2. Péči zajišťujeme denně od 6 do 20,00 hod., což se v tuto chvíli ukazuje jako postačující.
3. Nezajišťujeme péči, kterou člověk nepotřebuje - pobyt v DPS není podmíněný odebráním úkonů pečovatelské služby.
4. Díky tomu, že jsou byty v DPS nájemními byty se všemi právy a povinnostmi, více se do péče zapojuje rodina. Tyto iniciativy vítáme. Jsme přesvědčeni, že pro psychický stav jedince a dobrou pohodu je pomoc rodiny a častý kontakt s ní neocenitelným pomocníkem.

5. Výhodou pro zaměstnance je soustředěnost péče na jednom místě – toto je výhodou i pro uživatele samotné, zejména tehdy, pokud potřebuje větší péči.
6. Ze statistik vyplývá, že vytíženost zaměstnanců v DPS a v terénu je přibližně stejná.
7. Co se týká příspěvku na péči – jsou zde lidé bez PNP, jako uživatelé ve IV. stupni PNP. 0 – 44, I – 27, II – 18, III – 1, IV – 2.
8. Je těžší vysvětlit uživatelům, že musí péči plánovat, že tam pečovatelky nejsou na zavolání.
9. Obyvatelé si museli zvyknout, že zajišťování pečovatelské služby a správa jejich bytů, případně řešení sousedských vztahů je nutno odlišovat. Častými rozhovory s obyvateli – uživateli došlo k pochopení, proč jsou tyto věci odlišené a dnes vědí, že nemají chodit za pečovatelkou, pokud jim kape kohoutek.
10. Negativem z pohledu poskytovatele se může zdát to, že pečovatelky díky pomoci členů rodiny, nebo díky tomu, že zde bydlí lidé, kteří naši péči nepotřebují, přichází o práci a tento aspekt mě přivádí k zamyšlení, co dál. Samozřejmě, že i nad tímto se zamýšlíme, nicméně naší filozofií je především uživatel sám, jeho potřeby, aktivizace, spokojenost a nevytváření závislosti na sociální službě.
11. Při péči v současné době se ukazuje i strach uživatelů, zda vše zvládnou finančně. Lidé více zvažují výdej peněz a více se do péče zapojuje rodina, nebo ji uživatel zvládá s pomocí sousedů a přátel. Ukazuje se, že obyvatelé DPS uplatňují vzájemnou solidaritu, umí si vyjít vstříc a tak si navzájem šetří peníze. Ačkoliv se mohlo zdát, že **mezilidská solidarita je v krizi**, mezi lidmi v DPS se toto neprojevuje.

6 DPS Z POHLEDU PRONAJÍMATELE

1. Pronajímáme malometrážní byty od 25 m² pro jednotlivce až 45 m² pro manželské nebo jiné dvojice.

	2007	2008	2009	2010	2011
Nájemné v Kč/m ²	16,42	24,72	32,90	42	42

2. Nájemné je sociální, není ekonomické. Nájemné zvyšujeme v souladu s nájemným v městských bytech, s výjimkou letošního roku, kdy jsem přesvědčená, že naši uživatelé potřebují vydechnout a nabrat síl po všech těch reformách, které na ně dopadají a ne zrovna s pozitivním účinkem. Obyvatelé platí čistý nájem od 1000 Kč do 1900 Kč podle velikosti bytu.
3. Ukazuje se, že prakticky všichni žadatelé o umístění v DPS, i ti s nízkými důchody, mají schopnost toto bydlení financovat a svou mírou je tak považováno za sociální bydlení. Je tak zachována priorita pomoci těm, kteří pomoc skutečně potřebují.
4. Nájemníci získávají nájemní smlouvy na doby neurčité, což jim zaručuje jistotu dožití. Je pouze na jejich rozhodnutí, případně domluvě s rodinou, zda při zhoršeném zdravotním stavu dají přednost pobytu v zařízení s nepřetržitou péčí. To, co je pro nájemníky výhodou, totiž smlouvy uzavírané na doby neurčité, se po novele občanského zákoníku ukazuje pro nás jako pronajímatele velmi ohrožující a stojíme před rozhodováním, jak tuto oblast ošetřit a přitom našim seniorům zachovat jistotu dožití.

5. Nájemníci si hradí nájem + veškeré náklady spojené s bydlením. Neplatí tedy pouze energie spotřebované v bytě, ale na základě směrnice o vyúčtování nákladů si hradí i náklady na společné prostory, tzn. úklid společných prostor, vytápění, spotřeba elektrické energie na chodbách, opravy a revize výtahů, náklady na společnou anténu apod. Dle této směrnice je dáno, jakým způsobem se na těchto nákladech podílíme my jako organizace, neboť se po těchto společných prostorech rovněž pohybujeme a máme v DPS své servisní prostory. Tento způsob vyúčtování považuji za velmi spravedlivý a na druhou stranu nutí obyvatele těchto domů zamýšlet se nad svým chováním při užívání bytu a společných prostor. Máme zkušenosti, že pokud je nějaká částka paušálem, nebo vědí, že spotřebu hradíme my, a nesleduje se individuální spotřeba, lidé nemají potřebu šetřit. Zcela jasně to vidíme na příkladu, kdy v jedné budově nejsou z důvodu stavebních možností vodoměry v bytech. Zde platí obyvatelé vodu paušálem a zbytek hradíme my jako pronajímatel. Pokud srovnám náklady na vodu v této budově a ve druhé, kde je počet osob a provoz srovnatelný, máme náklady na vodu jednou takové.
6. Nájemníci si dále hradí drobné opravy ve svých bytech. Zde ve zvýšené míře se zapojuje do pomoci rodina nájemníka, nebo pomůžeme zajistit opraváře, po dohodě s nájemníkem, my a platbu uhradí nájemník přímo opraváři. Ostatní opravy nad rámec běžných oprav zajišťujeme my na naše náklady, a to buď prostřednictvím vlastního údržbáře, nebo najímáme odborné firmy.
7. Lidé, kteří se stěhují do DPS, se stěhují se svým nábytkem a vybavením, čímž odpadá nám jako pronajímateli starost o vybavení bytu nábytkem tak, jak je to běžné v zařízeních sociálních služeb.
8. Malování bytů je rovněž na nájemnících.
9. To, co je pro nás velmi důležité, je skutečnost, že si tyto domy na sebe samy vydělají a nemusíme je dotovat z neinvestičního příspěvku zřizovatele. Nehovořím zde samozřejmě o větších investičních akcích – ty jsou skutečně nad naše možnosti, hovořím zde o běžném provozu, platech zaměstnanců, opravách a postupných výměnách již vysloužilého vybavení bytů.
10. Výhodu pro nájemníky vnímám v tom, že nejsme těmi tvrdými správci, kdy jediným hlediskem je zisk, ale jsme především sociálními pracovníky. To ovlivňuje náš přístup k nájemníkům. Pokud je v našich silách, vycházíme jim vstříc tak, aby se skutečně cítili v DPS jako doma. V současné době město chystá zateplení staršího domu s pečovatelskou službou. My postupně vyměňujeme zastaralé vybavení domácností, kuchyňské linky, vyměnili jsme osvětlení společných prostor, zmodernizovali jsme celý anténní systém, společné prostory jsme vybavili speciálním sedacím zařízením pro seniory, v jedné budově mají nájemníci přístup k počítači a internetu. Obě budovy jsou zvenku chráněny kamerovým systémem, čímž zvyšujeme bezpečí a jistotu našich nájemníků – uživatelů. Zkrátka se snažíme všem nájemníkům zajistit skutečně důstojné stáří.

7 VÝHODY A NEVÝHODY BYDLENÍ V DPS

7.1 Výhody

1. Samostatné bydlení se zaručenou nájemní smlouvou na dobu neurčitou (i když, jak jsem říkala, je otázkou, zda to takto zůstane i nadále)
2. Přiměřeně velké bydlení vzhledem k jejich fyzickým i finančním možnostem
3. Převážně bezbariérové bydlení
4. Pocit větší jistoty a bezpečí, prostor pro kvalitní a důstojný způsob života
5. Sousedství osob přibližně stejného věku, potřeb a problémů
6. Snadná dostupnost péče
7. Využití společných prostor pro společné aktivity s dalšími nájemníky
8. Pořádání občasných akcí a schůzek s vedením organizace, které využívají k řešení svých problémů.

7.2 Nevýhody

1. Ztráta původního domova a věcí, na které byly mnohdy celý život zvyklí (nelze do malého bytu dát vybavení z celé původní domácnosti)
2. Zpřetrhání mnohdy celoživotních sociálních vazeb ve svém původním bydlišti
3. Zvykání si na nové prostředí
4. Občas snížení četnosti návštěv svých nejbližších (o seniora je přece již postaráno)

8 PŘÍBĚH

Dovolte mi podělit se s Vámi o dva příběhy, které dokreslují to, o čem jsem hovořila – jednak jak lidé vnímají dům s pečovatelskou službou na jedné straně, na druhé straně jak jim pomáhá k většímu sebevědomí a kvalitnějšímu prožití podzimu života...

8.1 První příběh

Povím vám ve zkratce příběh, který se udál před pár lety.... Manželé, senioři, oba pohybově velmi omezení, paní chodí o holích, pán se pohybuje pouze na invalidním vozíku. Bydlí v bytě ve třetím patře bez výtahu. Koupelna a WC není v bytě, nachází se v mezipatří, to znamená, že denně musí zdolávat schody při každém použití WC. Ven téměř nevychází, neboť pro oba znamená třetí patro nepřekonatelnou překážku. Paní se i se svými potížemi stará o manžela, který je převážně závislý na péči druhé osoby. Své místo zde začíná zaujímat pečovatelská služba. Nabídli jsme manželům přestěhování do DPS, což po určité době váhání nakonec s vděčností přijali. My jsme v přestěhování viděli jedinou možnost, jak jim nejenom zkvalitnit jejich život, ale především jako způsob důstojného života. Jednoho dne v pátek se přestěhovali a k našemu velkému překvapení jsme v pondělí zjistili, že se o víkendu stihli vystěhovat. Když jsem s nimi posléze hovořila, říkali, že si nedovedou zvyknout na nové prostředí. Ve svém bytě žili přes padesát let, vychovali tam své děti, měli tam všechny své vzpomínky. Chápala jsem je... Umím si představit, že je pro některé seniory neskutečně těžké vystřídat domov s velkým D za nové bydlení a začít znovu. Tento příběh měl velmi smutný a dojemný konec. Zejména paní se velmi styděla a měla za to, že se na ni musíme zlobit a tak

s námi, i přes mé přesvědčování, že se nezlobíme a že je chápeme, ukončila smlouvu o poskytování pečovatelské služby. Jejich zdravotní stav se i nadále zhoršoval. Proto jsem jejich situaci monitorovala a nabídla jim, že mohou kdykoliv své rozhodnutí vzít zpět a budou upřednostněni při přijetí do DPS. Než však k tomu stačilo znovu dojít, pán zemřel na srdeční příhodu a paní si v tu chvíli vzala život. Přivolaný lékař již mohl konstatovat pouze smrt obou manželů.

Chci tímto příběhem jenom upozornit, že byť jsme přesvědčeni, že naše domy s pečovatelskou službou jsou skvělým místem pro podzim života, že zde mají veškeré pohodlí a služby, pro mnoho lidí pohodlí a snadná dostupnost služeb není tou prioritou. Chybí zde jejich historie, přátelé, vzpomínky...

8.2 Druhý příběh

Druhý příběh je z jiného soudku... Muž, kolem 50 let, plný invalidní důchod, rozvedený, žije sám v nájemném bytě. Trpí tak těžkými depresemi, že v době ataky není schopen ani sebeobsluhy. Pokud zůstane i nadále ve svém bytě, bude potřebovat každodenní péči. Z rozhovoru vyplývá, že nezvládá svou samotu a existenční nejistotu. Rada města rozhodla o jeho umístění. Po krátké době se jeho stav začal vylepšovat. Deprese pominuly. Léta žil v DPS spokojeně a bez sebemenší podpory z naší strany.

Tento příběh však v mnohých z nás poskytovatelů vyvolá etické dilema, kdy na jedné straně se uživatel díky přestěhování do DPS stává soběstačným, což je našim nejvyšším cílem, na druhé straně však potřebují, jako zaměstnavatel zajistit pečovatelkám práci, takže bych potřebovala, aby do DPS chodili lidé, kteří budou naši pomoc potřebovat.

9 ZÁVĚR

V úvodu jsem kladla otázku, zda jsou DPS přežitkem nebo mají budoucnost a pokud budoucnost, tak v jaké podobě?

Doba se mění a s ní i důvody, pro které lidé žádají o umístění do DPS. Vzpomínám na své působení v pečovatelské službě před lety – tehdy žili v domech s pečovatelskou službou převážně senioři, jejichž bytové podmínky byly naprosto nevhodné pro život ve stáří – velkou část nájemníků tvořili lidé z vesnic. Tyto nevyhovující bytové podmínky byly nejčastějším důvodem žádosti o umístění. Dnes velká část seniorů bydlí ve vyhovujících bytech či domech, mají bydlení uzpůsobené pro život i s určitým hendikepem. Senioři stále více a více investují do modernizace svých domácností, přizpůsobují si bydlení k životu ve stáří. Třebaže to není pravidlo, je to jev již poměrně častý. Jestliže mají takto přizpůsobenou domácnost, není nutné odcházet z domova do DPS kvůli snížené soběstačnosti a závislosti na druhé osobě. Péče přichází za nimi domů a my jako poskytovatelé sociálních služeb jsme schopni jim zajistit potřebnou péči tak, aby v převážné většině situací mohli doma skutečně dožít. Neumím předjímat, co bude s DPS dále. Určitě stále budou existovat senioři, kteří budou mít nevhodné bytové podmínky, drahé bydlení, které nebudou schopni financovat, senioři, kteří nebudou chtít žít s „mladými“ a být jim, jak říkají na obtíž. Určitě stále budou existovat senioři, kteří se budou cítit osamoceni a život v DPS jim zkvalitní jejich život. Ale pocíťujeme, že boom DPS

skončil. Bude třeba hledat postupně buď nové služby, které zatraktivní pro seniory pobyt v DPS (možná tyto služby přinese zákon o dlouhodobé péči) nebo budeme spolu se zřizovatelem hledat nové cílové skupiny pro část bytů v těchto domech....Tolik můj pohled...

Milé kolegyně, milí kolegové, děkuji Vám za pozornost a tímto se s Vámi loučím.